

LBRIS

We know
books

SILVIA KERIM

Moșul
din Oglindă

ILUSTRĂȚII DE
ADRIANA ȘI DUMITRU POPESCU

 EDITURA CARMINIS

Luna stătea într-un fotoliu, picior peste picior, și se gândea - cu lucrul de mână uitat în poale - la fiicele ei, stelele. La drept vorbind - în afară de Astra, steaua cea mare - celelalte nouă sute nouăzeci și nouă de fiice îi dădeau numai motive de mulțumire. Erau bine-crescute, curate, cuviincioase și harnice. „Tocmai bune de măritat“, ar

fi zis un pământean. Iar Luna-Vrăjitoare i-ar fi răspuns că nu, că stelele, ca și zânele, ca și vrăjitoarele, nu se mărită niciodată.

Doar cu steaua cea mai mare, cu Astra, avea necazuri Luna. Astra era trufașă ca Soarele, tatăl ei... Prea răsfățată, prea încredințată de frumusețea ei, se admira întruna prin oglinzi. Și oglinzi erau destule în palatul Lunii, erau chiar o mie și una de oglinzi - cea mai mare, cu rame de sidef, era a Lunii-Vrăjitoare, iar celelalte o mie, toate la fel, ale celor o mie de stele... Așa că Astra se putea admira în voie prin toate odăile palatului. Și când se sătura de apele oglinzilor, căuta apele vii, tremurânde, ale mărilor și lacurilor de pe fața Pământului.

Prea trufașă, purtându-se de parcă toată lumea ar fi trebuit să i se supună, Astei nu-i plăcea să facă nimic. Cât timp surorile ei măturau cu târnuri subțiri, de-argint, pajiștea cerului, ea se-ascundea spunând c-o doare capul și ațipea un ceas sau două într-un hamac țesut din fire de mătase și agățat de ea, cu grijă, între doi nori pitici. Nici s-o ajute pe mama ei la bucătărie nu voia și nici să croșeteze dantele pentru perdelele palatului, știut fiind că, la fiecare două sute de ani, perdelele trebuiau schimbate. Nici chiar să sară în ajutorul ființelor plâpânde, aflate, adesea, în primejdie, nu-i plăcea Astei.

Odată, în miez de noapte, pe când stelele se așezaseră, tacticeoase, să bea lapte, Luna-Vrăjitoare le chemase în ajutorul unei corăbii rătăcite sub cerul de cerneală neagră.

Cerul era ca de cerneală, pentru că Luna - certată la cuțite cu marea - se retrăsese pe după un nor negru în formă de ușă.

Pe apele mării spumegând de furie, biata corabie se zbugiu-ma între viață și moarte... Era o corabie mică, ce ducea butoaie cu ulei de măsline de la o insulă la alta.

Văzând că gluma se îngroașă, că marea nu mai poate ține în frâu herghelia de ape, Luna-Vrăjitoare se năpusti în palat, chemând stelele - care tocmai își beau laptele - să vină în ajutorul vâslașilor pierduți. Mamă și fiice - cele nouă sute nouăzeci și nouă, pentru că Astra, prefăcându-se răcită, lipsi și de data asta la „apel” - se-nșirară-n lanț scăpărător, alcătuind cărarea de lumină lată, sus, pe cer.

Marea se potoli cât ai clipi. Corabia scăpă de zbugium.

La lumina cărării de stele, vâslașii așezară la loc butoaiele cu ulei de măsline și-apoi, pe drumul regăsit, porniră spre casă.

Pe mare nu se mai auzeau decât bătaia vâslelor și zornăitul lanțurilor de la brațele și de la picioarele vâslașilor. Erau robi.

Și se mai auzea încă ceva: un susur ușor, venit din cer.

Era șuvoiul laptelui. Al laptelui din cămile înalte, de porțelan, pe care stelele-l lăseau să se prelingă pe drumul închipt de razele lor, pentru ca drumul să lumineze încă și mai bine și mai alb calea spre casă a robilor rătăciți.

